

Unutulmuş Pencereleler

– turgaykurtulus · 11 Nisan 2025

Sokakta bir düş gördüm
üstüne basılmış yaprakların hüznünü
taşıyordu yanında.
Biliyorsun, bazı günler
kâğıtsız da yazılır şiir
havada duran kelimelerle
kimsenin okumadığı.

İçimde boş bir oda
neyi bekliyor bilmiyorum.
Sesin döküldü avuçlarıma
toplayamadım.
"Bir bardak su," dedin,
oysa susuzluğunu
anlatıyordu bana ellerin.

Gece, kimsenin olmadığı bir kıyı.
Ben orada, bir taş gibi duruyorum.
Sen ise suyun yüzündeki aksini

seyrediyorsun kendinin.

Bak,
pencereler açık kalmış evlerde.
İçeri hiçbir şey girmiyor
ne yağmur, ne rüzgâr, ne zaman.
Sadece boşluk,
sadece unutulmuşluk.

Ve aramızdaki mesafe
artık bir coğrafya değil,
söylenmemiş sözlerin kalınlığı,
dokunulmamış anların hafıflığı.

Sen gittin.
Ben burada,
eski bir merdiven basamağında
oturuyorum.
Ellerimde sesinin izi var
silinmeyen, duyulmayan.

Hiçbir şey
hiçbir yere varmıyor artık.
Biz sadece
unutulmuş pencereleriz
görünen, görünmeyen,
yarı açık, yarı kapalı.

Turgay Kurtuluş